

Vanessa Walderová

Bílá vlčice

WALDEROVÁ
bambóok

bamb**oo**k

Vanessa Walderová

Bílá vlčice

ilustrace Simona M. Ceccarelliová

Vanessa Walderová
BÍLÁ VLČICE
ilustrace Simona M. Ceccarelliová

Title of the original German Edition: *Das geheime Leben der Tiere (Wald, Vol. 1)*
© 2022 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Text copyright © Vanessa Walder, 2022
Illustrations © Simona M. Ceccarelli, 2022
Translation © Eva Kadlecová, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8662. publikaci

Překlad Eva Kadlecová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava a jazyková korektura Michaela Tománková
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2023
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-7025-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-3878-4 (print)

*Věnováno památce O-Six a její dcery Spitfire,
2006-2012 a 2011-2018*

Obsah

Část I.: Nauč se žít

Počátek.....	9
Klička	16
Světlo	20
Smečka	24
Píseň smečky	29
Havrani	31
Nejlepší lovkyně	36
Volání havranů	47

Část II.: Poznej své místo

Rek	56
Skokan	61
Lov	68
Musíš umět prohrávat.....	74
Užitečné souboje.....	82
Oheň	93
Trosky	100

Část III.: Přijmi své místo

První pokus	107
Vlci	117
Zima	122
Špatné místo	128
Lovkyně	136

Část IV.: Uč žít druhé

J sme smečka	148
Vůdkyně	154
Hojnost	165
Nový začátek	176
Shledání	182
Konec	189
Mohlo by vás zajímat... ..	194

Část I.: Nauč se žít

Počátek

Té noci, kdy se Kuráži narodila vlčata, nastal konec světa. Nebo to tak vlčí smečce v říčním údolí aspoň připadalo. Léto chýlící se ke konci bylo stále horké, ale už dávno nezapršelo. A teď zuřila v údolí bouře, jakou nikdo z vlků nepamatoval. Lámala tlusté kmeny stromů stejně snadno jako vlčí čelisti staré kosti, větve šlehalý vzduchem jako biče a všude kolem poletovalo listí, jehličí a šišky.

Mladí vlci Rek a Vážka stáli dnes na hlídce, sotva však udrželi otevřené oči. Každou chvíli se museli vtisknout do úkrytu skalního výstupku. Dokonce i Široko, vůdce smečky, stísněně kňučel. V běsnění bouře to naštěstí nikdo neslyšel. Nikdo by neviděl rád, že má i jejich vůdce strach. Smečka byla už tak dost nervózní. Jen Širokova družka, alfa samice Kuráž, byla v noře tichá jako pěna. Měla k tomu důvod: právě přiváděla na svět své a Širokovy potomky.

Nebyl to její první vrh. Mládata se jí narodila už dvakrát – pokaždé ve stejné noře mezi kořeny vyvrácené borovice, kde před pěti lety sama přišla na svět. Proto dobře věděla, co má dělat. Už před několika dny noru rozšířila, zbavila zem jehličí a šišek a dohlédla na to, aby měl vchod přesně tu správnou velikost. Dokonce vyhrabala několik dalších nor v blízkosti té hlavní pro případ, že by se v ten velký den z nějakého důvodu k borovici nestihla dostat. Vlčí matka musela být připravená neustále a na cokoliv. Na záplavy, na lesní požáry, na nepřátelské smečky... Také se kolem ní nepřetržitě pohyboval alespoň jeden vlk ze smečky a dával na ni pozor. Její druhové jí nosili potravu a láskyplně do ní šfouchali svými hlavami. Všichni věděli, že Kuráž co nevidět čeká důležitá práce.

Její partner Široko toho dne vyrazil za svými občůzkami ještě dříve než obvykle. Bylo třeba rozhlédnout se po kořisti a možných útočnicích. Na nadcházející týdný smečka ztratí jednu zdatnou lovkyni, ale zato bude mít o čtyři hladové krky víc. Že v břicho jeho družky čekají čtyři vlčata, věděla smečka už několik týdnů.

Kuráži ani v nejmenším nevadilo, že venku bouří a vzduchem létají větve jako šípy a palice. Znamenalo to totiž, že i případní agresoři se raději schovají do bezpečného úkrytu. Dokud v lese zuří nečas, neodvází se k noře přiblížit cizí smečka, medvěd grizzly ani kojot. Čím bouřlivěji bylo venku před norou, tím bezpečněji se mohla alfa vlčice cítit uvnitř své skrýše.

Brzy na to v tomto dvojnásobném bezpečí nory a bouře spatřilo světlo světa první z vlčat. Byl to sameček černý jako noc. Očička měl zavřená, tak jako všechna novorozená vlčata, ale jeho malý čumáček sebou neklidně vrtěl jako brouk tančící na horkém kameni.

„Vítej, Stepaři,“ zavrňela vlčice.

Široko před norou zvedl hlavu vysoko k nebi a zavyl do bouře. Tento zpěv však neměl se strachem nic společného. Zněla z něj ryzí, bezuzdná radost. Pět dalších vlků ze smečky se k němu přidalo a jejich zpěv byl tak zvučný, že na chvíli přehlušil i běsnící bouři. Smečka z říčního údolí byla silnější o nového člena. A s každým dalším narozeným mládětem se chvalo-zpěv před norou opakoval.

„Čahoun,“ zašeptala Kuráž a přivítala svého dalšího synka na světě tím, že ho jazykem opatrně umyla dočista.

Následovala jeho sestra Pracka a jako poslední se objevil sameček Flek. Vůdčí vlčice vydatnými tahy svého silného jazyka vlčata umyla a dohlédla na to, aby všechna v pořádku našla struky a dopřála si své vůbec první jídlo na tomto světě. Vlčata padala, lezla jedno přes druhé a čumáčky napřed slepě tápala po své mamince.

„Vítejte na světě,“ zavrkala Kuráž a unaveně zavřela oči. Teď byla smečka kompletní.

Hned vzápětí sebou však vlčice trhla a její oči se prudce otevřely. Cože? To není možné! Při každém vrhu přece vycítila, kolik vlčat v břiše nosí. Tentokrát byla čtyři. A najednou se na podlaze nory kroutí páté mládě. Bylo maličké – nejmenší vlče, jaké kdy Kuráž viděla, a také světlejší než jeho sourozenci. Byla to fenka. S tou už nikdo nepočítal.

První zvuk, který malá bílá vlčice v životě uslyšela, bylo mocné zahřmění přímo nad norou. A znělo tak hrozivě, jako by se snad roztrhla obloha.

„Pět?“ zakňučela Kuráž překvapeně.

A ta maličká ze sebe vzápětí vyrazila neslýchaně zvučné zavytí.

„Pět?“ opakovala Klička, mladá vlčice, která se uložila před vchodem do nory a teď zvědavě strkala čumák do otvoru. Prohlížela si své mladší sourozence, ale při pohledu na tu nejmenší sestřičku ostražitě ohrnula pysky. „Jsi si jistá, že je to vlk, mami? Vypadá jako nějaký vybledlý krtek. Možná jsi omylem vyhrabala ze země krtek! Měli bychom ho radši –“

Kuráž, která mládě právě láskyplně olizovala, jen zvedla hlavu a na Kličku zavrčela. Ta ihned přitiskla břicho k zemi a zakňučela. Tentokrát si dovolila příliš. Zdálo se, že její matce na tom malém žalostném stvoření přece jen záleží.

A jak! To malá Pětka cítila hned od svého prvního nadechnutí. Bylo to jasné už z toho, jak něžně ji matka uchopila do zubů a postrčila ji k volnému struku. Jak jí vydechovala do obličeje teplý vzduch, až z toho Pětka kýchlá. Jak jí opatrně přejížděla jazykem po vlhké srsti. A vzápětí poznala i ten nejblaženější pocit ze všech: teplé mateřské mléko v tlamičce, v krku, v bříšku. Pětka zasténala. Svět je báječné místo. Už se nemohla dočkat, až v něm bude žít. Neměla ponětí, že je

o pěkný kousek menší než její sourozenci. A když jejímu bráškovvi Flekovi vyklouzl struk z tlamičky a on se ho rozhodl hledat u své malé sestřičky, neohroženě ho koplá tlapkou do čumáku.

Kuráž to až rozesmálo. A také Klička u vchodu vesele vyplázla jazyk.

„Dobrá trefa,“ prohlásila uznale.

„Tvá sestřička je malá,“ odpověděla Kuráž, „ale o to víc má prostoru, aby vyrostla. A do té doby na ni budeme dávat pozor. I ten největší vlk je ztracený, když je sám. Všichni jsme členové smečky, jedině smečka může být silná.“

„Ano, maminko!“ kníkla Klička a rychle vystrčila hlavu ven, aby ostatním oznámila, že vlčí smečka z říčního údolí se rozrostla o pět nových členů. A také aby je varovala, že není radno žertovat o vybledlém krtkovi, pokud si nechtějí vysloužit kousnutí od maminky nebo kopanec od toho drobečka.

Klička

Na druhý den ráno se příroda konečně uklidnila. Řeka byla stále rozbouřená a nesla s sebou hromady větví a listů, ale vzduch byl čistý a čerstvý. Ostatní vlci jeden po druhém strkali hlavy do nory a seznamovali se s novými členy smečky. A postupně se také přesvědčovali o tom, že vlče číslo pět je opravdu mimořádně maličké. Jinak se ale zdálo, že mu nic nechybí.

Pětka se rychle naučila, že musí se svými čtyřmi sourozenci soupeřit. Sice ostatní ještě ani neviděla, ani neslyšela, ale každou chvíli ucítila, jak na ni někdo z bratrů či sester šlápl. Obzvlášť jí to obtěžovalo při krmení. Někdy totiž kvůli tomu ztratila struk a musela ho znovu složitě hledat. A proto se v takových případech vehementně bránila kopáním. Nejlépe to fungovalo, když použila obě zadní nohy současně. Od maminky si za to pokaždé vysloužila příjemnou masáž teplým, vlhkým jazykem, takže zřejmě dělala všechno jaksepatří. Zatím jí život připadal jako úžasné

příjemná věc. Její jedinou povinností bylo pít, co hrdlo ráčí, a pak se přitulit co nejbliž k mamince a pořádně si po té námaze odpočinout. A když se pak znovu probudila, začala rovnou zase hledat struk.

Ale někdy se Pětce také stalo, že se probudila a nemohla najít ani struk, ani maminku. Pořád jen zakopávala o ostatní čtyři vlčata, která zrovna tak jako ona náruživě hledala matku. Ale jednou se stalo něco docela nového – Pětka totiž objevila, že prostor kolem ní je mnohem větší a dá se v něm doplazít dál, než si myslela. A nakonec její čumáček ucítil něco, co jí vzdáleně připomínalo maminku, ale přece to bylo jiné. Pětka šfouchla nosem do cizího tvora, který byl i nebyl maminka Kuráž, a vzápětí jí olízl cizí jazyk. Sice to nebylo vysloveně nepříjemné, ale Pětka se nehodlala nechat olizovat od kdekoho.

„Hej!“ zvolala. „Kdo je to?“

„To jsem já,“ odpověděla jí vesele Klička. „Tvá starší sestra Klička.“

„Moje maminka je pryč,“ kníkla pobouřeně Pětka. „Já chci maminku! Nechci žádnou Kličku.“

Klička jí odpověděla zakňučením. „Maminka se vrátí, až se nají, malý krtečku. Do té doby na tebe dám pozor já.“

Mezitím se za Pětkou shromáždila i ostatní vlčata. A jelikož stála přímo ve vchodu do nory, všichni do ní zezadu naráželi a postrkovali ji čím dál blíž ke Kličce.

„Tady něco nehraje,“ zanaříkal Flek. „Mamka je pryč a cítím něco divného.“

„To je Klička,“ vysvětlila mu Pětka. „Říká, že na nás dává pozor.“

„Co je to Klička?“ zeptal se Čahoun.

„Má to cecíky?“ zajímal se Stepař.

„Máš cecíky?“ zopakovala neohroženě Pětka.

„Mám, ale krmit vás smí jen maminka,“ vysvětlila jí Klička. „A teď marš, zpátky do nory, než vás někdo uvidí!“

Pošfuchovala vlčata čumákem do nory a se spokojeným úsměvem poslouchala rozčílené kníkání svých malých sourozenců.

„Taková drzost,“ vztekal se Flek. „Normálně mě pře-vrhla!“

„A ještě se nám směje,“ vrčela Pracka.

„A přitom nemá ani cecíky,“ durdil se Stepař.

„Musíme sehnat maminku,“ rozhodla za všechny Pětka a zívla.

Ostatní čtyři zívli taky.

„Přesně!“ zvolala Pracka a uložila se na zem.

Čahoun už se stočil do klubíčka a požitkářsky pomlaskával, zřejmě se mu zdálo o mléku. Jeho sourozenci se přitiskli co nejbliž k němu a také se stulili do klubíček.

„Té Kličece dám jednou co proto,“ zamumlala Pětka a usnula.

A když se pak znovu probudila, ucítila matčino teplo, zavětrila nosem její vůni a po krátkém hledání si našla struk.

Kuráž svou nejmenší ihned něžně olízala. Pětka jí chtěla vyprávět, jak se jí Klička smála a že bez maminky tu byla zima a chybělo jí mlíčko, ale nejdříve se potřebovala dosyta napít a potom zase hned usnula. A když se probudila, všechny stížnosti už byly zapomenuté.